

Tündér

Hős hegyek angyala! lebegve röpülsz az időben,
 homlokodon hajadat lengeti lassan a szél,
 felhők úsznak alattad, a fák suhogása, a lombok
 bánata sir, madarak szárnya alatt ver a szív,
 hol vagy távolodól! tovatűnsz a szelekben az égbolt
 lankás tájain át nyugtalanul menekülsz,
 csillagot ontanak ujjaid, ajkadon alszik az álom
 s zöld szemed árnyaiban ködlik a fátyolos ég...
 Vonj a szivedre, szeress! tündér vagy: ölelj, de hátálra,
 nézd, már fénylik a szám, engem is elkap a szél,
 gyilkolt eddig minden, a semmi legyen szeretőm már,
 lomb legyen én, fuvalom, viz, — a folyam gyönyörű,
 hab legyen én, támadva, enyészve örökkön örökké,
 tűz legyen én, lobogó, — nem szerető: szerelem,
 az leszek én, aki v a n, — nem a volt s nem a lesz, nem a múltó
 és nem az állandó, — nem, nem az egy: csak a más,
 csók leszek én, nem az ajk, — nem a test, csak a mámor: a lélek —
 szél, zivatar, zuhanás — légy te meder: patakod,
 légy te nap, éj leszek én, te virág, legyen én a te földed,
 hattyú, én a tavad, könny: a szemed leszek én...
 látod-e: sírlak, esengve csak egyre te hullsz a szememből,
 és te csak engem sírsz könnyed örök tükrőn.

RÓNAY GYÖRGY